

מ"ת 28760/05/15 - מדינת ישראל נגד ערן מלכה, רונאל פישר

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 28760-05-15 מדינת ישראל נ' מלכה(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט כרמי מוסק
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	באמצעות ב"כ עו"ד קרן אלטמן ועו"ד ליאורה נהון
המשיבים	1. ערן מלכה (עציר) באמצעות ב"כ עו"ד עופר ברטל ועו"ד דב גלעד
	2. רונאל פישר (עציר) באמצעות ב"כ עו"ד פרופ' רון שפירא ועו"ד ד"ר קרן שפירא

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדם במסגרת ת"פ 28759-05-15.
2. החלטה זו באה בהמשך להחלטתי מיום 19.5.15, בה הוריתי לשירות המבחן לערוך תסקירי מעצר בנוגע לשני המשיבים (להלן: "ההחלטה הראשונה").
3. בהחלטה הראשונה עמדתי על המיוחס למשיבים ולנאשמים אחרים בכתב האישום שהוגש כנגדם, וכן על עמדות הצדדים באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיבים בכתב האישום.
4. נקודת המוצא הייתה, כי קיימת הסכמה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לאמור בכתב האישום, כאשר בא כוח משיב 1 (ערן מלכה) לא חלק על כך, ובא כוח משיב 2 (רונאל פישר) הודיע כי לצורך הדיון הוא יוצא מנקודת הנחה שאכן קיימות ראיות לכאורה לאמור בכתב האישום.
5. כבר אז נקודת המוצא בדיון הייתה, כי משיב 1 מודה למעשה במיוחס לו בכתב האישום, והוא מסר בחקירותיו גרסה מפורטת.
6. לפיכך, גם היום, לאחר שהמשיב 1 הודה בבית המשפט במיוחס לו בכתב האישום המתוקן שהוגש, הדבר אינו פוגע במסקנתי כי עילות המסוכנות והחשש לשיבוש הליכי חקירה קיימות במלוא עוצמתן, שעה שאלה נלמדות ממעשי

המשיבים (ראה: סעיף 20 להחלטה הראשונה). לטעמי, מבחינתו של המשיב 1, עילת המעצר התחזקה, לאחר שהודה במיוחס לו וחזקת החפות אינה עומדת לו יותר.

7. אחזור ואומר, כי מעשי המשיבים כפי שתוארו בכתב האישום מעידים על תעוזה וחוסר פחד מרשויות החוק. מעשיהם מלמדים כי אין אצל המשיבים מורא מרשויות האכיפה או חשש מהליכים משפטיים, שהרי עצם מעשיהם - לקיחת שוחד ומסחר, פשוטו כמשמעו, במידע חקירתי, כמו גם שיבוש מהלכי חקירה - מלמדים על כך. לטעמי, לאחר שהוגש כתב האישום, המשיב 1 הודה במיוחס לו והוא מפליל את המשיב 2 ואחרים, מתגבר גם החשש להימלטות מאימת הדין.

8. יחד עם כל זאת, סברתי כי ראוי היה לבחון אפשרות של חלופת מעצר שיהא בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיבים, כאשר לטעמי היה מקום לשקול אפשרות לשחרור לחלופת מעצר על רקע העובדה שמעשי המשיבים התגלו, נחשפו וניתן היה לומר כי מדובר במעשים שנעשו בעבר, היינו במשך תקופה של שנה ומספר חודשים, ונפסקו לפני כשנה, כל זאת כעולה מכתב האישום.

9. לפיכך, יש ליתן את הדעת לשאלה האם ניתן להפיג את המסוכנות המיוחסת למשיבים והחשש לשיבוש מהלכי משפט באמצעות חלופת מעצר ראויה, זאת לאחר שהוגשו תסקירי המעצר.

10. כידוע, כל חלופת מעצר אינה הרמטית לחלוטין והיא תמיד תיראה פחות יעילה וכזו המבטיחה מניעת הישנות העבירות, משהיית המשיבים מאחורי סורג וברית, אך יחד עם זאת מצוות המחוקק והפסיקה היא לבחון חלופת מעצר ולשקול האם הנסיבות מאפשרות לשחרור לחלופה העומדת על הפרק. במסגרת זו יש לשקול את מידת המסוכנות, החשש להישנות ביצוע העבירות, החשש לשיבוש הליכי משפט ולהימלטות, וכל אלה על רקע נסיבותיהם האישיות של המשיבים עצמם.

11. אחד מכלי העזר הנתונים בידי בית המשפט הם תסקירי המעצר, שנועדו בדרך כלל לבחון סוגיות אלה ולבוא בהמלצה לבית המשפט, המלצה האמורה להיות תוצאה של שקלול הנתונים השונים המובאים בתסקיר המעצר, שהם בדרך כלל נתונים הקשורים במשיבים, משפחותיהם, הרקע לביצוע העבירות, מידת המסוכנות כפי שהיא נבחנת ונתפשת על ידי שירות המבחן, בחינת החלופה המוצעת ובחינת המפקחים המוצעים ויכולתם למלא את תפקידם. כידוע, בית המשפט מייחס משקל רב להמלצת שירות המבחן, אם כי במקרים מסוימים בית המשפט רשאי לסטות מהמלצת שירות המבחן, מטעמים שיפורטו על ידו, אם מצא מקום לכך.

12. בית המשפט יטה לסטות ולחרוג מהמלצות שירות המבחן, שעה שהוא מתרשם שתסקיר המעצר בחן עניינים שאינם רלבנטיים, או הביא בחשבון שיקולים שאינם ממין העניין, או כי מונחות לפני בית המשפט עובדות שונות או נוספות מאלה שעלו בתסקיר המעצר.

13. ידוע הוא, כי סטייה מהמלצת תסקיר שירות המבחן אינה נעשית כדבר שבשגרה, ודרושים לכך נימוקים כבדי

משקל. אולם נקודת המוצא ביחס לתסקיר המעצר תהא תמיד כי הוא מהווה עבור בית המשפט המלצה הנעשית על ידי גורם מקצועי, שעה שלפני בית המשפט עומדת לעתים תמונה רחבה יותר, בית המשפט שוקל שיקולים נוספים, מעבר לאלה המובאים בתסקיר המעצר, כאלה המעוגנים בחומר הראיות, בסוג העבירות, בעובדות נוספות העומדות לפניו ובראייתו הרחבה באשר לאפשרות השחרור לחלופת המעצר במקרים מתאימים.

14. מטבע הדברים, אין מקום לצטט עובדות ונתונים שהובאו ביחס למשיבים בתסקירי המעצר. יחד עם זאת, אומר בלשון המעטה כי תסקירי שירות המבחן ביחס לשני המשיבים לא היו חיוביים כלל ועיקר, ובשני התסקירים חיווה שירות המבחן דעתו כי אין מקום לשקול שחרור המשיבים לחלופת מעצר, בעיקר על רקע נתונים אישיים הקשורים במשיבים, ולאור זאת מידת אפשרות הפיקוח ויעילותו.

15. ראוי לעמוד תחילה על טיב העבירות המיוחסות למשיבים, המסוכנות הנובעת מעבירות אלה והאם במצב דברים זה יכול בית המשפט ליתן אמון במשיבים, כל אחד על פי חלקו בביצוע העבירות, ולשקול קיומה של חלופת מעצר ראויה.

16. עיון בכתב האישום מלמד, כי משיב 1 לא היסס לקבל תמורה כספית עבור מידע חקירתי שהיה ברשותו, זאת בהיותו קצין משטרה ביחידת להב 433. המשיב 1 היה מודע לשימוש שנעשה במידע זה והפקת הנאה חומרית ממידע זה. המשיב 2 סחר באותו מידע, ובמקרים מסוימים גרם לאנשים אחרים לשלם כספים בסכומים שאינם מבוטלים עבור אותו מידע, תוך שהוא משתמש בשיטות שונות להוציא מהם כספים, שיטות שכללו לא פעם מעשי תחבולה ועורמה. יתרה מכך, במקרים מסוימים גרם המשיב 2 לאחרים להאמין כי מתנהלת נגדם חקירה וכי בידו לסייע להם תמורת תשלום סכומי כסף נכבדים, אף כי לא תמיד כך היו פני הדברים, זאת כאשר לעתים נעשים הדברים בידיעת המשיב 1 ובתיאום עמו. עובדות אלה מלמדות על מסוכנות המשיבים, שכל הנראה טבועה בהם, באופיים, בחשיבתם ובדרך התנהלותם.

17. מכלול הדברים וטיב המעשים מלמד על מסוכנות המשיבים, החשש כי הם עלולים לעבור עבירות דומות, ובפרט קיים חשש כי המשיבים ינקטו בפעולות שונות כדי לשבש את ההליך המשפטי, שכן עדים רבים אמורים להעיד במסגרת ההליך העיקרי.

18. לא אחת קבעו בתי המשפט כי גם במקרים בהם מדובר בעבירות רכוש, לרבות עבירות הקשורות בהונאה ומרמה, קבלת דבר במרמה ושוחד, שעה שמדובר בעבירות הנעשות בתעוזה, בצוואת, תוך תכנון מוקדם וכן שעה שמדובר בסכומים גבוהים ולאורך זמן, קמה עילות מעצר עקב מסוכנות לציבור וכן החשש לשיבוש מהלכי חקירה וחשש להימלטות מאימת הדין.

19. בהקשר זה יפים הדברים שנכתבו בבש"פ 6247/10 **יבגני רבינוביץ' נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 1.9.10), כלהלן:

"...יחד עם זאת, כבר נקבע כי אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד רכוש ויש לבחון בכל מקרה את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם [ראו: בש"פ 5431/98, 5571 פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 268 (1998)]. יש וכמות העבירות המיוחסות, השיטתיות והתחכום שבהן וכן הארגון הכרוך בביצוע העבירות עם שותפים - יצביעו על מסוכנות המצדיקה מעצר עד תום ההליכים [ראו: בש"פ 10949/05 שיץ נ' מדינת ישראל, פסקה ד (פורסם בנבו), 7.12.05; בש"פ 5814/06 מדינת ישראל נ' אוחיון, פסקה 9 (פורסם בנבו), 14.7.06; מדינת ישראל נ' פלד, פסקה 6 (פורסם בנבו), 19.5.09]."

וכן הדברים הבאים, מבש"פ 8611/09 וצ'יסלב סטבינסקי נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 5.11.09), כלהלן:

"אכן, לעורר מיוחסות עבירות רכוש, אשר לגביהן ניתן ככלל להסתפק בחלופת מעצר. עם זאת, בית משפט זה הכיר באפשרות כי בנסיבות מסוימת תקום עילת מעצר של מסוכנות גם בעבירות מסוג זה זאת, כאשר העבירות המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של כמה עבריינים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, כך שהן עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור".

ובנוסף:

"טיבם ומספרם של האישומים כנגד העורר מצביעים, כשלעצמם, על מסוכנותו הרבה, ומעלים חשש כי שחרורו עלול להביא להמשך ביצוע מעשי עבירות גם ממקום של חלופת מעצר" (ראה: בש"פ 59/08 רוני בכור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו ביום 6.2.08).

20. במקרים מסוימים נקבע, כי שעה שעילות המעצר עומדות במלוא עוצמתן, אזי אין מקום להורות על שחרור לחלופת המעצר.

21. מעטים המקרים שדומים בנסיבותיהם לזה שלפני בהם עלתה השאלה האם ניתן לשחרר לחלופת מעצר מי שעבר לכאורה עבירות שבהן נמכר תמורת בצע כסף מידע שעלה בחקירות משטרתיות, שעה שלעתים פעולה זו גרמה לשיבוש חקירות משטרתיות רגישות.

22. בבש"פ 6630/14, 6631/14 מדינת ישראל נ' גרנביץ' (ניתן ביום 7.10.14) נדון מקרה בו רכז מודיעין מיחידת להב 433 סחר במידע מודיעיני. באותו עניין קבע בית המשפט כי אין חלופת מעצר ראויה שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממוכר המידע, שעה שמעשיו העמידו אנשים בסכנת חיים של ממש. בית המשפט העלה שם את החשש שאותו רכז מודיעין אוצר במוחו מידעים נוספים בהם הוא יכול לסחור.

23. אמנם, יתכן שעניינו של **גרנוביץ'** מעט חמור יותר משום שהיה רכז מודיעין ומכר מידעים מודיעיניים, וכי במקרה מסוים הדבר סיכן חיי אדם, אולם אינני סבור כי הדברים כה שונים עד כי לא ניתן לאמץ גם בעניינם של המשיבים שלפני את מסקנותיו של בית המשפט העליון, כי מי שפעל באופן דומה או זהה, לא ניתן ליתן בו אמון ולשחררו לחלופת מעצר.

24. מכאן יש לעבור ולדון בעניינו של כל משיב בנפרד, לאור האמור בתסקירי שירות המבחן וחלקו הלכאורי בביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

המשיב 1

25. בתסקיר שנערך לגבי המשיב 1 פירט שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של המשיב 1, מצבו הנפשי והרגשי ואת הרקע שהביאו לביצוע העבירות, על פי דעתו של שירות המבחן. עוד תיאר שירות המבחן את היחס בין המשיב 1, ביצוע העבירות, לבין משפחתו, כך שמשפחתו לא הייתה מודעת לביצוע העבירות. בחלקו השני של התסקיר תואר המפגש עם משפחת המשיב 1, עמדת אשתו והשפעת המעצר והעבירות המיוחסות למשיב 1 על משפחתו.

26. שירות המבחן ציין, כי התרשם מכך שאשת המשיב 1 והוריה, שהוצעו כמפקחים, הם אנשים נורמטיביים ואחראיים עם יכולת התמודדות ויכולת תפקוד גבוהות. שירות המבחן גם התרשם, כי אנשים אלה מבינים את מטרת הפיקוח ותפקידם כמפקחים.

27. שירות המבחן העלה חשש כבד, כי למשיב 1 יכולת תמרון לגבי משפחתו והמפקחים המוצעים, וכן חשש מכך שהמפקחים הביעו עמדה שהמעצר וההליך המשפטי מקטינים את הסיכון לכך שהמשיב 1 יעבור עבירות נוספות או יפר את תנאי השחרור. מכאן הסיק שירות המבחן כי מאחר שהמשפחה עסוקה בהתמודדות עם המצב, הדבר מביא להכרה חלקית במאפייני התנהלותו של המשיב 1 והסיכון הכרוך בכך. לפיכך, הגיע שירות המבחן למסקנה כי בשל הסיכון הקיים והמגבלות שעלו בחלופת המעצר המוצעת, שאין הוא ממליץ על שחרור המשיב 1 לחלופת מעצר.

28. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי שירות המבחן התרשם באופן שלילי מהמשיב 1, ובפרט מתפישתו את הנעשה סביב ביצוע העבירות ויכולת השיפוט העצמי (ראה: עמ' 2, פסקאות 3-4). לפיכך קבע שירות המבחן, כי:

"לאור המאפיינים שעלו ניתן להעריך סיכון להישנות התנהלות המכוונת לקידום אינטרסים אישיים תוך הפעלת מניפולציות וחציית גבולות".

29. באשר למפקחים המוצעים, חרף העובדה כי עולה מהתסקיר שאלה נמצאו אנשים נורמטיביים לחלוטין, סבר שירות המבחן כי:

"לפיכך, לדעתנו יתקשו לקיים פיקוח אפקטיבי תוך מודעות למוקדי הסיכון הקיימים כעולה מנתוניו" (הכוונה למשיב 1 - כ.מ.).

ולפיכך, מסכם שירות המבחן וקובע, כי "לאור כל האמור, בשל הסיכון הקיים והמגבלות שעלו בחלופה המוצעת, אין בידינו להמליץ אל שחרורו ממעצר".

30. עניין נוסף אותו יש לשקול הוא העובדה שמשיב 1 הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, חזקת החפות אינה עומדת לו יותר, והוא צפוי לעונש של מספר שנות מאסר. נקבע מועד קרוב מאוד לשמיעת הטיעונים לעונש (6.7.15). המשיב 1 ויתר על קבלת תסקיר שירות המבחן לעניין העונש. עולה השאלה האם עובדות אלה, שלא היו ידועות לשירות המבחן בעת עריכת התסקיר, יש בהן כדי להשפיע על בחינת שחרורו של המשיב 1 לחלופת מעצר. דעתי היא, כי אין בכך להפחית את החשש להישנות ביצוע העבירות מעבר לחשש שהיה קודם לכן, ויש מקום למחשבה כי החשש להימלטות מאימת הדין רק הולך ומתעצם, על רקע אופיו ומעשיו הלכאוריים של המשיב 1.

31. אמנם, אין להתעלם מהעובדה שהמבקשת עצמה הסכימה לכך שמשיב 1 ישוחרר למשך שבועיים ממאסרו הצפוי, זאת לאחר שייגזר דינו, ויוכל להיות בביתו עם משפחתו לצורך התארגנות. המבקשת הדגישה כי מדובר בצעד חריג ביותר, אפשר לומר הומניטרי, שבא לקראת המשיב 1 טרם יחל בריצוי עונש המאסר, וכי הדבר דורש התארגנות מיוחדת מצד המבקשת כדי לאפשר פיקוח נאות על המשיב 1, ועל כן הייתה הסכמה לשבועיים בלבד. אינני סבור, כי יש בצעד זה של המבקשת, שיכלול לדבריה היערכות לפיקוח הדוק על המשיב 1, כדי להגביר את האמון שבית המשפט ייתן בו, ויביא למסקנה שיש לשחררו לחלופה לתקופה של כחודש ימים.

32. עוד מצאתי מקום להתייחס לטענת המשיב 1, כי הוא לא היה הגורם העיקרי בביצוע העבירות, אלא המשיב 2 היה זה שהוביל אותו לכך בדרכים שונות, כגון הבטחות להיות שותף במשרדו בעתיד, שתיית וויסקי בצוותא עד כדי אובדן שיקול הדעת, ועוד. היה זה ראוי כי המשיב 1 לא יעלה טענות אלה כצידוק למעשיו. היה ניתן לצפות מהמשיב 1, רב פקד במשטרת ישראל ביחידת חקירות מובחרת, אם לא המובחרת ביותר שבמשטרת ישראל (וכלשון העם ה-FBI הישראלי), עורך דין בהכשרתו, כי יציב לעצמו גבולות ולא ייטה להתפתות אחר עניינים חומריים ואחרים. מכל מקום, לא הייתי רואה בטענות אלה כנימוק להפחתת מסוכנות המשיב 1, אלא להעצמתה, כפי שאכן סבר שירות המבחן.

33. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

המשיב 2

34. גם בעניינו של משיב 2 ניתן תסקיר מעצר שלילי, שהמליץ בסופו של דבר שלא לשחרר את המשיב 2 לחלופת מעצר.

35. גם כאן אמנע מפירוט הנתונים האישיים שהובאו בתסקיר הנוגעים למשיב 2, התנהלותו מאז מעצרו ונתונים אישיים הנוגעים למשפחתו.

36. שירות המבחן הדגיש את דברי המשיב 2 ביחס לחומרת העבירות המיוחסות לו, וכן כי המשיב 2 רואה בהן

עבירות חמורות הפוגעות בשלטון ובחברה כולה. שירות המבחן מצא כי קיימת אצל משיב 2 יכולת תמרון והתנהלות מגמתית המשרתת את צרכיו, וכי קיים סיכון להתנהלות לא צפויה אשר יכולה לפרוץ את גבולות החוק כמענה לצרכיו, וכי לצורך כך יכול המשיב 2 להשתמש בדרך מתוחכמת, ועל כן לא ניתן לשלול סיכון לשיבוש הליכי משפט ואי עמידתו של המשיב 2 בתנאי שחרורו.

37. שירות המבחן התייחס בתסקירו גם לאשת המשיב 2, וכן לחמותו ולאחיו כמו גם לשני ידידים שהוצעו כמפקחים נוספים. שירות המבחן עמד על התייחסותם של אלה למשיב 2 ולעבירות שביצע, ועל התחושות שביטאו ביחס לכך, ומצא מקום לקבוע כי העובדה שאותם מפקחים לא הצביעו על קשיים בהתנהלות המשיב, לא בחנו באופן ביקורתי את התנהלותו והאפשרות לסיכון במצבו, והרי הדבר מביא למסקנה שלא יוכלו לפקח על המשיב באופן ראוי, כך שלא יוכלו להציב גבולות למשיב 2 ולא יוכלו להפחית מרמת מסוכנותו, כל זאת על רקע דעתו של שירות המבחן כי לאור נתונים הקשורים באישיות המשיב 2, כפי שפורטו בתסקיר, לפיהם לא ניתן לצפות את מהלכיו ותגובותיו.

38. אכן, האמור בתסקיר מלמד על כך ששירות המבחן סבור שלמשיב 2 אישיות בעייתית ביותר, ושוב מבלי להיכנס לפירוט יתר.

39. עוד יש להביא בחשבון את אופי המעשים המיוחסים למשיב 2 בכתב האישום. גם אם אשקול את העובדה שמדובר במעשים שהתגלו, ידועים היום לכולם, מעשים שהתרחשו לפני למעלה משנה וככל הנראה פסקו מאז, אין הדברים מפחיתים את מידת הסיכון הטמונה במשיב 2 והחשש האמיתי להישנות מעשים דומים לו ישוחרר לחלופת מעצר.

40. שאלה נוספת שיש לשקול היום היא החשש מהימלטות מאימת הדין, שהרי לאור הראיות הקיימות היום בידי המבקשת, לכאורה, קיים סיכוי רב שהמשיב 2 יורשע בעבירות המיוחסות לו או בחלקן. במצב דברים זה, גם משיב 2 צפוי לעונש של מספר שנות מאסר. חשש זה הוא כבד, אמיתי ועומד במלוא עוצמתו נוכח התנהלות המשיב 2 כעולה לכאורה מכתב האישום.

41. כפי שציינתי בעבר, אין המדובר בעבירות כלכליות גרידא שבוצעו לכאורה, אלא בעבירות שפוגעות באופן חמור ביסודות שלטון החוק במדינת ישראל, והיטיב לבטא זאת משיב 2 עצמו בעת שיחתו עם נציג שירות המבחן.

42. לאור כל זאת, לטעמי יש לקבל את מסקנות שירות המבחן, כי קיים סיכון וחשש אמיתי כי במידה שהמשיב 2 ישוחרר לחלופת מעצר, הוא עלול לחזור ולבצע עבירות דומות, וכך גם קיים חשש לשיבוש הליכי משפט, שכאמור טרם החל, ובו צפויים להעיד עדים ונאשמים שהיו בקשר עם המשיב 2, חלקם היו נתונים להשפעתו במידה רבה.

43. מצאתי מקום להעיר, כי בניגוד לטענות המשיב 2, אינני רואה אבחנה בשלב זה מבחינת רמת המסוכנות בינו לבין המשיב 1. עולה, כי השניים לכאורה פעלו בצוותא, כאשר לא אחת היוזם היה המשיב 2, והמשיב 1 הוא זה שסיפק את המידע. עולה עוד, כי מדובר בפעולות מתוחכמות שנעשו בצוותא ובתיאום.

44. עוד ראיתי לנכון להדגיש את המסוכנות המיוחדת העולה מהמשיב 2, שכן לא פעם נקט בדרכי תחבולה ומרמה כדי לשכנע אנשים שונים כי מתנהלת חקירה נגדם, ובכך להוציא מהם כספים תמורת מידע מהחקירה המתנהלת נגדם. לעניין זה ראוי לצטט את דברי בית המשפט העליון בבש"פ 5857/13 **מדינת ישראל נ' אברהם אוסקר**, פורסם ביום 3.9.13, כלהלן:

"משעמדתי על מסוכנותו הברורה של המשיב, אני סבורה כי התנאים שקבע בית המשפט קמא מאיינים את מסוכנותו של המשיב במידה שיש בה כדי להניח את הדעת. נכון הוא, כי בית המשפט קמא התרשם באופן חיובי מן המפקחים, אולם בכך אין די. הקושי בחלופה מצוי לכאורה במשיב עצמו ולא באיכות המפקחים (ראו למשל: בש"פ 4329/11 מדינת ישראל נ' חג'ג' [פורסם בנבו] (16.6.11)). למשיב מיוחסת מסכת של עבירות מתוכננות היטב ומתוחכמות, וקיים חשש שתנאי חלופת המעצר לא יוכלו לתת מענה מספק לחשש העולה מכך, ובעיקר לחשש מהימלטות מאימת הדין או שיבוש הליכי משפט. נוכח דברים אלו, הערר על החלטת בית המשפט מתקבל. המשיב יישאר במעצר עד תום ההליכים."

45. לאור האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב 2 עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, בנוכחות המשיבים ובאי כוחם, ובאות כוח המבקשת.